

In materina ostrost je bila dober pripomoček. Markec se je res poboljšal. Bil je odslej najboljši in najmirnejši učenec v šoli. Zdaj že nosi pod pazduho celo brème knjig, kajti naj vam povem, da Markec hodi že v latinske šole, in ravno koncem pretečenega šolskega leta je bil prvi med odlikovanimi dijaki III. razreda.

Blagor otroku, kateri ima dobro in pametno mater!

G. Šimončič.

Kaj bi otroci radi imeli?

Martin Seljak je bil pameten in pošten človek. Najmilejši šo mu bili časi, kadar je počivajoč od težkega dela sedel v senci košate lipe in otrokom kaj koristnega in lepega pripovedoval.

Necega dne so bili otroci okoli njega in on jim pripoveduje, kako različne so človeške želje; pripoveduje jim: kako nekateri hrepené po časti in slavi, drugi po bogastvu; kako si nekateri prizadevajo, da bi služili le Bogu, drugi zopet samo ljudem i. t. d. Naposled jih vpraša: „Kaj bi vi najrajše imeli otroci?“

Martinek, najstarejši sin, reče: „Moje največje veselje bi bilo, ako bi imel prav veliko lepih knjig, iz katerih bi se pridno učil ter tako postajal vedno učenejši in modrejši.

„Ti ne misliš naopako,“ rečejo oče, „ta tvoja želja je jako lepa; ali kaj ti koristi velika učenost, ako nimaš dobrega srcá? Ako bi imel učenost vsega sveta in bi govoril z angeljskimi jeziki, ljubezni do Boga bi pa ne imel, to bi ne bil nič drugega, nega zvoneči baker ali kaka druga kovina.“

Anička, dvanajstletna deklica, reče: „Ako bi si jaz smela po svojej volji kaj izbrati, meni bi bilo najljubše, da bi imela mnogo lepe obleke, narejene po najnovejšem okusu in kroji.“

„Lepa obleka, ljuba Anička,“ rečejo modri oče, „lepo godí našim očem ter večkrat tudi omami nespametnega človeka. Najlepša obleka je obleka nedolžnosti; v tej dragoceni obleki se odsevajo čete angeljev v nebesih, kateri pred obličjem vsemogočnega Boga klečé in mu „sveto“ pojó.“

A devetletni Jožek si je mislil, da ni nič boljšega na svetu, nego vsaki dan kaj dobrega jesti.

„To, kar ti misliš,“ rečejo oče „mislijo si mnogi; nu kaj nam koristijo udi najboljše jedi, ako jih grení nemirna vest. Mnogo bolj srečen je ubogi drvar pri suhem kruhu, nego marsikateri bogatin za bogato mizo, ako mu manjka najslastnejša zabéla — mir srcá in duše.“

Zdaj pride vrsta na Radovančka, najmlajšega sina, kateri je izvršil komaj šesto leto.

„Kaj bi ti, Radovanček, imel najrajše?“ vprašajo ga oče.

Sramožljivo prime Radovanček očeta za roko in reče tiho, da se je komaj slišalo: „Mene nič toliko ne veseli, kakor to, kadar me vi, ljubi oče, od srca radi imate.“

Na te besede se očetu oči zablistajo od veselja, poljubijo sina v čelo, in mu rekó: „Ljubo moje dete; ostani vedno tako nedolžno in dobro, in nikoli ne izgubiš moje ljubezni, niti ljubezni našega Odrešenika, ki pravi: „Pustite malim k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo!“

Materi, ki so zraven sedeli in vse to slišali, zaigrajo solzé v očéh od veselja ter rekó: „O da bi vsi ljudje hrepeneli po ljubezni nebeškega očeta takó, kakor to nedolžno dete hrepení po ljubezni svojega očeta!“